

РЕШЕНИЕ

№ 1739

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100500396 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 17.09.2021 г. по гр.дело № 17004/20 г., СРС, ГО, 171 състав **е осъдил** Агенция „П.И.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** **да заплати** на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, на основание чл. 213 КЗ (отм.);, вр. чл. 49, ал. 1, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **935,52 лв.**, представляваща регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско на МПС“ обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 03.12.2015 г. на автомагистрала „Тракия“, в посока от гр. Бургас към гр. София, с включени ликвидационни разноси, ведно със законната лихва от датата на исковата молба - 08.05.2020 г. до окончателното плащане, както и сумата от **285,09 лв.** - мораторна лихва за периода от 23.04.2017 г. до 07.05.2020 г. **Осъдил е** Агенция „П.И.“ **да заплати** на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **590 лева** разноси.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ответника Агенция „П.И.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, чрез

пълномощника по делото А.М.Т.-Г., началник отдел административно обслужване с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, че въобще е възникнало твърдяното ПТП, както и че причинените имуществени вреди по автомобила са в пряка причинно-следствена връзка с ПТП, реализирано на посочената дата, на посоченото място и по описания в ИМ начин. Съдът е приел за неоснователно въведеното в отговора на исковата молба възражение, че увреденото лице не е уведомило компетентните държавни органи за настъпилото произшествие, като водачът не е изпълнил задължението си по чл.58.1 от раздел XII от ОУ за Застраховка „Каско“, а именно не е регистрирал пред компетентните държавни органи събитието в деня на настъпването му. Не е уведомил на тел.112, за което да бъде издадено съответното удостоверение, от което по безспорен начин да се удостовери възникването на процесното ПТП. Мястото, причините и механизма на ПТП са определени единствено и само на базата на уведомлението за щета и декларацията към него, и двете съставени от водача, който е заинтересована страна от освобождаване от отговорност за причинените щети на МПС. По делото не са събрани доказателства относно точното разположение на твърдите предмети, тяхната форма и големина. Твърди се, че основна вина за настъпване на произшествието има водачът на лекия автомобил, който е следвало да забележи наличието на препятствия на пътя и да предприеме необходимото да ги избегне. Няма съставен протокол за ПТП, като действително такъв не е необходимо да бъде съставен, нито удостоверение, съдържащо информация, възприета от служители на МВР, която да бъде отразена, като такава няма нито в протокол, нито в какъвто и да било друг документ. В този смисъл ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест за доказване механизма на ПТП, поради което е следвало да ангажира и други доказателства. Приетата по делото САТЕ почива само на базата на твърденията на водача на автомобила, респ. на ищеца по настоящето производство.

Моли да бъде отменено процесното решение и да бъде постановено ново, с което да бъдат отхвърлени предявените искове. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият/ищец ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на

управление: гр. София, ул. ****, представлявано съвместно от изпълнителните директори М.И. и В.К.-М., чрез процесуалния представител юрисконсулт В.А. оспорва въззивната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за производството пред настоящата инстанция.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявени са искове с правно основание чл. 213, ал.1 от КЗ/отм./, вр. чл.49 и чл.45 ЗЗД от ЗАД „А.“ АД срещу Агенция „П.И.“ за заплащане на сумата от 935,52 лв., представляваща регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско на МПС“ обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 03.12.2015 г. на автомагистрала „Тракия“, в посока от гр. Бургас към гр. София, ведно със законната лихва от датата на исковата молба - 08.05.2020 г. до окончателното плащане, както и мораторна лихва в размер на 285,09 лв. за периода от 23.04.2017 г. до 07.05.2020 г.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане по застраховка „Каско на МПС“, е настъпило събитие-ПТП вследствие на попадане на автомобила на бетонни късове, намиращи се на пътното платно, в причинна връзка, с което са причинени щети на застрахования лек автомобил на стойност от 935,52 лв. с включени ликвидационни разноси в размер на 10 лв. Твърди се, че ответникът има

задължение да поддържа в изправност пътното платно на републиканския път, на който е настъпило ПТП, съответно да вземе мерки за обезопасяването на опасности по него, като в резултат от неизпълнение на това си задължение носи отговорност за обезщетяване на причинените в причинна връзка с бездействието на виновните длъжностни лица вреди. Претендира ответникът да му заплати регресното вземане в размер на 935,52 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, мораторна лихва от 285,09 лв., считано от 23.04.2017 г. до датата на подаване на исковата молба и разноски за производството.

Ответникът Ответникът Агенция „П.И.“ оспорва исковете като неоснователни и недоказани.

Съдът констатира следното:

По делото е безспорно, че между ЗАД „А.“ АД и Б.А.Ц. е сключен договор за имуществено застраховане с комбинирана застрахователна полица „Каско“ и „Злополука“ с № 40306X0167376, клауза „П“, по силата на който застрахователят е поел задължение да заплати застрахователно обезщетение при настъпване на застрахователно събитие МПС марка „Порше“, ДК № ****. Срокът на действие на договора е 30.11.2015 г.- 29.11.2016 г. Безспорно е, че Б.А.Ц. е собственик на описаното МПС, видно от представеното свидетелство за регистрация част II, че Агенция „П.И.“ стопанисва участъка от пътя, в който е настъпило описаното в исковата молба ПТП. От представените уведомление-декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ от 04.2015 г. и декларация на водач на застраховано МПС от 04.12.2015 г., подадени от Б.Р.В., е видно, че на 03.12.2015 г., около 21:25 часа, управлявайки автомобил марка „Порше“, ДК № **** по АМ „Тракия“ в посока Бургас-София в най-лява пътна лента на платното, преминал през бетонни предмети, които се намирили на пътя, като му увредили предна лява джанта с гума и задна лява гума. При застрахователя е образувана ликвидационна преписка по щета, съставени са опис и доклад по щета, приложени по делото, като е изплатено застрахователно обезщетение в размер на 500 лв., видно от представения разходен касов ордер от 11.12.2015 г. и сумата от 425,52 лв., видно от разходен касов ордер от 08.04.2016 г. С регресна покана, получена от ответника на 14.05.2016 г., ищецът ЗАД „А.“ АД е поканил Агенция „П.И.“ да възстанови сумата от 935,25 лева,

представляваща изплатено обезщетение и ликвидационни разноси по щетата. За установяване механизма на произшествието по делото е прието заключение на изготвената съдебна автотехническа експертиза /САТЕ/, съгласно което на 03.12.2015 г., около 21:25 часа, водачът на автомобил марка „Порше Кайен“ с ДК № **** се движел в лява пътна лента по АМ „Тракия“ в посока Бургас-София, като преди бензиностанция ОМВ преминал през бетонни елементи, които се намирали на пътното платно, като му увредили МПС. Вредите, описани от застрахователи в опис- заключение по щета се намират в причинна връзка с описания механизъм на произшествието. Съгласно заключението стойността на вредите към дата на ПТП възлиза в размер на 936,42 лв., или 946,42 лв. с включени ликвидационни разноси в размер на 10 лв. В открито съдебно заседание вещото лице уточнява, че размерът на обезщетение е определен само за една гума - задна лява, с остатъчен размер на протектора 6 мм. За установяване на обстоятелствата, свързани с настъпване на произшествието, по делото е разпитан **свидетелят Б.Р.В.**, на когото е предявено уведомление-декларация и заявява, че положеният в документа подпис е негов. Установява, че докато управлявал автомобила имало някакво препятствие на пътя, имало увредени гуми и джанти, щетата била заведена при ищеца и си получил обезщетението. Препятствието било парче бетоново блокче, сменил гумите и джантите на МПС на място, за да се прибере. Звъннал на застрахователя, след това на КАТ, откъдето го препратили да се обади на застрахователя, като от КАТ заявили, че няма да дойдат. Автомобилът не е можел да се придвижва на собствен ход. **Свидетелят И.Н.Б.** сочи, че работи в областно пътно управление в гр. Стара Загора, длъжност „главен специалист“ от 1986 г. и отговаря за ремонта и поддръжката на АМ „Тракия“ в участъка от 156 до 208 км, в обсега за който отговаря ОПУ - Стара Загора. Няма информация за попадане на предмети на пътното платно през 2015 г.

От правна страна:

Съгласно чл. 213, ал.1, изр.1 КЗ /отм./ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне". Предпоставките за уважаване регресната претенция на застрахователя са: 1) застрахователно

правоотношение по договор за имуществена застраховка; 2) в изпълнение на този договор застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение; 3) отговорност на ответника за вредите по чл.49 ЗЗД.

Според чл.49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за уреден от закона случай на гаранционно-обезпечителна отговорност за вреди, причинени виновно от другото, която има обективен характер, защото не произтича от вината на възложителя на работата, а от тази на нейния изпълнител. За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл.49 ЗЗД е необходимо наличието на следните предпоставки: 1) осъществен фактически състав по чл.45 ЗЗД от физическо лице-пряк изпълнител на работата с необходимите елементи: деяние, вреда-имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина; не е необходимо да се установяват конкретните лица, осъществили деянието (така-ППВС№7/1959 г. на ВС, т.7), а само качеството им на изпълнители на възложена работа; 2) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа-чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия да се изпълнят задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него (така -ППВС № 9/1966 г.). Когато обаче отговорността на ответника по чл.49 ЗЗД като възложител се ангажира не за активно поведение на неговия изпълнител, а за бездействие-неизпълнение на задължение за осъществяване на действие, то очевидно в основанието на исковата претенция не се включва обстоятелството дали вредите са причинени от лице, имащо качеството на изпълнител и дали това е станало виновно. В настоящия случай следва да се установи дали ответникът е имал задължение да поддържа пътя и дали процесите вреди са в причинна връзка с това неизпълнение.

От събраните по делото доказателства преценени поотделно и в яхната съвкупност, се установява, че на 03.12.2015 г., около 21:25 часа е настъпило ПТП, при което водачът на автомобил марка „Порше“ с ДК № **** се движел

в лява пътна лента по АМ „Тракия“ в посока гр. Бургас - гр. София, като преди бензиностанция ОМВ преминал през бетонни елементи, които се намирали на пътното платно, в резултат на което е настъпило ПТП с материални щети.

По делото е безспорно, че ищецът е застраховател по имуществена застраховка „Каско на МПС“ за увредения автомобил по представената полица, валидна към датата на ПТП. По време на действието на този договор е настъпило застрахователно събитие-ПТП по смисъла на §6, т.30 ЗДвП, от което по застрахованото МПС са били нанесени вреди. Съгласно §6, т.30 ЗДвП пътнотранспортно произшествие е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. По аргумент на цитираната норма, увреждане на задна лява гума, с остатъчен размер на протектора 6 мм./ САТЕ/ представлява повреда на превозното средство и в тази връзка е налице допуснато ПТП и е налице покрит риск по застрахователния договор.

Неоснователно се явява твърдението във въззивната жалба, че увреденото лице не е уведомило компетентните държавни органи за настъпилото произшествие, в нарушение на общите условия на застрахователния договор. Доколкото се касае за повреди на процесното МПС, които не са причинени от друго МПС, произшествието поначало не се посещава от органите на МВР - „Пътна полиция“ и за него не се съставят документи - чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 13- 41/12.01.2009г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд. Ето защо, доказването на произшествието следва да се извърши с всички останали допустими от процесуалния закон доказателствени средства. От приетата САТЕ се установява, че при осъществяване на механизма на ПТП, описан в представените писмени доказателства, увреда на всички авточасти - в степента, посочена от ищеца, е технически възможна, като е налице причинна връзка между описания механизъм на ПТП и настъпилите и изплатени щети по автомобила. Не се установява, водачът на увредения автомобил да е извършвал действия или бездействия на съпричиняване на вредите, поради

което неоснователно се явява направеното в този смисъл възражение.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Закона за пътищата регламентира собствеността върху републиканските пътища, като за титуляр на правото на собственост върху същите е определена държавата. На основание чл. 30 и сл. от Закона за пътищата изграждането, ремонтът и поддържането на републиканските пътища се осъществяват от Агенция „П.И.“. На основание чл. 30, ал.1, вр. т.14 ПЗР от Закона за пътищата ответникът е имал задължение да поддържа пътя, като осигурява необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, като съществуването на бетонни предмети на пътното платно на републикански път, представлява неизпълнение на същото законово задължение. На основание чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 1 ЗП ответникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането на републиканския път.

Според § 1, т. 19 от ППЗДвП, "Препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В случая, установените бетонни предмети представлява препятствие по смисъла на посочената разпоредба, която е създавала опасност за движението. Агенцията като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението. В случая именно бездействието на последните във връзка с поддържане на пътя, вкл. във връзка с възлагане извършването на ремонтни дейности е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените вреди при процесното ПТП.

Изводът е, че пътят в района на възникналото ПТП не е бил безопасен, че вследствие на разположените на пътното платно бетонни елементи по автомобила са причинени вреди, като с изплащане на обезщетението застрахователното дружество е встъпило в правата на застрахования срещу причинителя на вредите до размера на платеното обезщетение, следователно има право да претендира този размер от ответника. Предявеният иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) срещу Агенция „П.И.“ се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло предвид диспозитивното начало и обстоятелството, че ищецът претендира сума по-малка от установената от

САТЕ.

Що се отнася до размера на обезщетението, то същият не се оспорва.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. На основание чл.271, ал.1, изр.1, I пр. ГПК, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция въззивникът следва да заплати на въззиваемото дружество направените разноски за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 17.09.2021 г. по гр.дело № 17004/20г. на СРС, ГО, 171 състав.

ОСЪЖДА Агенция „П.И.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, чрез пълномощника по делото А.М.Т.-Г., началник отдел административно обслужване да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, представлявано съвместно от изпълнителните директори М.И. и В.К.-М., чрез процесуалния представител юрисконсулт В.А. направените разноски за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____